

Jeden t'ah štetcom

Ako málo stačí ľuďom ku šťastiu? Jeden t'ah štetcom. Jeden jediný t'ah. Bol august a sedela som vo vlaku. Ľudia ma nezaujímali, dala som si slúchadlá a počúvala. Vltavu. Chcela som si vyčistiť hlavu. Zdalo sa mi, že môj život nemá zmysel. Pozerala som sa von oknom a vnímala kopec v pozadí. Míňajúce sa stĺpy s elektrickým vedením mi boli ukradnuté. Z tej hudby ma pomaly začala chytať depresia. Všetko ma rušilo. Ľudia vo vlaku, most aj trať. Všetko, čo rušilo prírodu. Zdalo sa mi, že ľudia len všetko kazia. Prisadlo si ku mne nejaké dievča. Vlastne skôr dievčatko. Pri sadaní na sedadlo mi skoplo štetec z vaku. Mala som ho len zastrčený. Pozrela som sa na ňu, pretože som si všimla, že hýbe perami, ale nič som nepočula. Vypla som hudbu. "Máš papier?", opýtala sa ma. Nemala som chuť na rozprávanie, tak som jej len prikývla. Rozopla som zips na ruksaku a jeden som položila pred ňu. Sedeli sme v jednom z tých nových vagónov, v ktorých bola pred nami opierka. "Máš tu farbu?", neprestávala. Prikývla som, ale nepohla som sa. Malá sa zohla pod sedačku a vzala do ruky skopnutý štetec. "Len jeden t'ah štetcom. Prosiiiiim.", povedala. Pokrútila som hlavou, no vytiahla som temperu. Vtedy sme zaujali vlakvedúcu. Prišla za nami a bez slova mi vzala farbu z rúk. Odišla s pohľadom sudcu, ktorý posielal vraha na doživotie. Malej začali vchádzať do očí slzy.

Stále som nemala chuť rozprávať, ale pohladila som ju po pleci, žmurkla som na ňu a vytiahla druhú temperu. Čiernu. Vytlačila som jej z tubičky asi za zrnko hrachu na vrch papiera. Usmiala som sa na ňu a kývla jej hlavou k papieru. Tešila som sa na ten jeden ťah. Malá zaborila štetec. Len špičkou. Bola veľmi opatrná. Používala iba pravú ruku, no napriek tomu sa jej papier nepohol ani o milimeter. Urobila tvar podobný kruhu. Vrátila sa do farby, bez toho aby zodvihla štetec. Robila nekonečné množstvo pohybov no pritom bola veľmi obratná a rýchla. Pribúdali oválne tvary, čiara až po spodok papiera a nejaké vlnovky a do pár minút som videla jeden z najkrajších abstraktných kvetov v mojom živote. Keď zodvihla štetec, povedala: “Len jeden ťah.” a usmiala sa. Prikývla som. Z reproduktoru sme počuli, že sa blížime k ďalšej stanici. Malá posunula obrázok smerom ku mne a postavila sa. Vzala som ho do rúk a s obdivom som sa chcela ešte poslednýkrát pozrieť na malú umelkyňu. Všimla som si, že mala vytáhané šaty s dlhými rukávmi, vlnité vlasy, v pravej ruke ešte stále zvierala môj štetec a ľavý rukáv bol prázdny. Visel voľne popri tele. Jeden ťah štetcom. Toľko stačí ku šťastiu.